

У попередніх серіях...

Ні, жартую. Якось Логан показав мені те шоу з кумедними переказами минулих подій, ну і... хай там як.

Ви переживали такі моменти розслаблення після виснажливого дня, коли задираєш ноги, вважаючи, що краще й бути не може? Ні? Що ж, я теж. Я гадав, що бачив найгірше, коли впав Раширім. Мій світ розсипався. Сім'я розпалася. Думав, далі нема куди, хіба ні? Ксав'є вліпив би мені ляца, якби я сказав це вголос, але я, бляха, саме так і думав.

Семкаїл, наш король і вірний... Та ні, яке там «вірний» — навіть так не можу його назвати, бо той покидьок залишив нас задля... Забігаю наперед. Словом, я гадав, що добре його знаю. Ми разом розважалися, воювали пліч-о-пліч і навіть трахалися в одній кімнаті. Не дивіться так. Після битви треба випускати пару, а ми воювали в кількох сраних війнах. От коли вам так відчайдушно закортить розрядки, що стане байдуже на друга в наметі, — тоді й поговоримо.

Хай там як, ми з Семкаїлом провели разом сотні років до падіння Раширіма. А потім він став іншим — та коли, відверто, то збрешу, якщо не скажу, що зміни сталися раніше. Усе почалося з Уніра — змінився й він. По правді, я мусив уважніше придивлятися. До всіх.

Семкаїл покинув нас після падіння Раширіма. Залишив інструкції щодо підтримання решти світів, а тоді зник на століття. А потім, негідник, об'являється з мегагарячою подружкою — і це без жартів: вона буквально спроможна спалити обличчя.

З появою Діанни все змінилося — справді все. Вона не просто випалила руйнівний шлях через увесь світ, аби помститися за загиблу сестру, — вона палала так у біса яскраво, що освітила всі секрети, сховані в нашій родині й у нас самих.

Ми з Ксав'є та Імоджен облаштувалися на останках Раширіма, абсолютно не підозрюючи, що Семкаїл не просто повернувся — а ще й злигався з нашим заклятим ворогом — Іг'Моррутенном

(див. вище: «гаряча подружка»). Очевидно, вони шукали якусь реліквію. Але все пішло коту під хвіст, і Діанна втратила єдину людину, яку любила. А тоді, спустошена й у скорботі, вона спробувала нас убити. Без жартів. Я буквально тримав у руках власні нутроші.

Семкаїл — вічний герой — спромігся прорватися крізь її крижану оболонку. Він навіть перебудував власний дім і сховав її там від ради. Ті срані темні конячки хотіли її голову. Ну, може, я й спав з одною з них, аби трохи притлумити власні почуття до найліпшого друга, але ж у всіх свої проблеми, так? Хай там як, повернімося до теми.

Діанна, хай яка вона запальна й любляча — не переказуйте їй мої слова, — виявилася не найгіршою річчю у світі, зовсім не найгіршою. Вочевидь, її творець, Кейгад — вибачте, перо зіслизнуло — Кейден, мав план грандіозніший, ніж бодай хтось із нас підозрював. А ми й поняття не мали, що в керма стояв не він.

Я думав, що пізнав біль. Того дня, коли Ксав'є зізнався, що з кимось зустрічається, я хотів видряпати собі очі. Та дізнання, як жахливо нас усіх зрадили, мене спустошило. Світ перевернувся від усвідомлення, що Вінсент — хлопець, якого я вважав своєю клятою кров'ю, — працював на Кейдена. Він брехав, маніпулював і перетворив мою родину в ідеальних, нетямних і нечутливих солдатів.

І знову я подумав, що найгірше вже сталося, — та ось Кейден поманив мене, використовуючи Ксав'є як приманку. Я погодився прийти добровільно, відмовитися не лише від фізичної свободи, а й від свободи розуму. Погодився приєднатися до них — аби тільки залишатися з Ксав'є. Але Кейден запланував інше. Ми всі пошилися в дурні, бо гадали, що знаємо таємниці богів. Та жоден з нас не був готовий зустріти всемогутніх дітей, яких Унір сховав від світу. Замкнув на віки. І врешті вони звільнилися, спрагли до крові й помсти.

Так, ви правильно зрозуміли. Татко Унір не просто попогрів чуба й створив одну дитинку. Ні, ні, він зробив ще трьох. Ці троє схиблених вирішили змусити Семкаїла й усіх нас дорого поплатитися за злочини татка.

Хоча, технічно, присяжні досі не в курсі, як тих дітей створили. Не пригадую, щоб Унір, як Семкаїл, сновигав палацом з іншими партнерами. Я знав амату Уніра — Засін. Крута, справжня шибайголова — самим поглядом могла змусити Уніра рюмсати. Сумніваюся, що вона допустила б якусь інтрижку, але я знову відійшов від теми. І чому люди довіряють мені такі речі?

Знаю, знаю, ви всі дуже про мене хвилюєтесь. Зрозумів. Утім, мабуть, мусите почекати — і дізнаєтеся, що зі мною відбувається. Та можу вас запевнити, що зараз усе інакше. Абсолютно інакше.

Я вважав, що ми завжди будемо на висоті. Зарозуміло з мого боку, так. Ми боролися за добро та справедливість у світі. Та попри це зазнали в біса жалюгідної поразки. Не просто програли, а й знову втратили дім. Мені досі сняться жахіття — охоплений полум'ям Раширім, а також побитий і зв'язаний Семкаїл на підлозі. А тепер його сила — його залишки — розливається небом. Нісмера керує вимірами, і ми всі — заручники її правління. Я гадав, що найгірше ми вже пережили, але помилявся. Збіса помилявся.

Знаю, що Діанна досі десь там. Знаю, що вона жадає відплати за смерть Семкаїла, і частина мене сподівається, що вона вщент випалить усю цю срань. І якщо мене чекає вогненна кончина від її рук... сподіваюся, що вмру разом зі своїм Ксаві.

Cameron

ЯБИЛА ВІНСЕНТА ПО ПЛЕЧАХ, ВИРИВАЮЧИСЬ ІЗ ЙОГО ХВАТКИ, ДОКИ ВІН ТЯГНУВ МЕНЕ КРІЗЬ ТОЙ КЛЯТИЙ ПОРТАЛ. Він зімкнувся за нами, розтинаючи звуком повітря. Вінсент скинув мене з плеча, і я шпортаючись стала на ноги. Змахнула волосся з лица, кинула на нього оком, а потім оглянулася навколо. Ми не в якесь інше темне підземелля чи печеру прибули, а в місто світла. Примружилась, очі намагалися пристосуватися до сонячних променів, що прорізали хмари.

Людей зовсім не збентежила раптова поява солдатів. Вони й далі йшли своєю дорогою, розмовляли та сміялися. Перед нами розкинулося місто з високими спорудами, побудованими з різного світлого каміння. Виступи, балкони, поручні та дахи прикрашали підвісні квіти, що додавало йому яскравих кольорових спалахів. Чисті та світлі звивисті бруковані вулички, здавалося, вели до великої центральної площі. В імлістому рожевому небі літали маленькі створіння з двома парами крил і перегукувалися між собою. Усе мало мирний і щасливий вигляд, ціле місто жило в гармонії. На мить я подумала, що то рай. Аж тут переді мною з'явився генерал у товстій броні, і я згадала, що це далеко не райське місце.

— Відведіть її до палацу. Ми потрібні Нісмері там для злиття.

Зиркнула на Вінсента й високого, укритого пір'ям, генерала із крилами поруч. Генерал зловтішно посміхнувся та злетів у небо. Решта нас рушили за Вінсентом.

Ми йшли — чи радше волоклися — ніби цілу вічність. Я намагалася запам'ятати кожен провулок, закуток і будинок, адже планувала знайти спосіб вибратися звідси. Відшукаю сховок та якнайшвидше покину це кляте місце. Глитнула, замислившись, куди піду. Я нічого не знала про це королівство чи світ і не мала ні друзів, ані союзників.

Ноги сковзнули — лискуча бруківка змінилася рівною гладкою поверхнею. Перед нами виринула приголомшлива фортеця. Голова пішла обертом. Палац виблискував на сонці майже білим, мов перлина серед яскравих коштовностей. Я мусила закинути голову, щоби побачити його верхівку. Частково сховані в хмарах шпилі проштрикували небо. Кожна звивиста лінія, кожен вигин і вікно шепотіли про достаток, але варто було дізнатися, що приховували ці розкішні двері, шепіт переростав у жаский крик.

Вінсент міцніше стиснув мене, змусивши відірвати погляд. Я обернулася до нього, але цього разу він не дивився на мене. Він, так само як і я, роздивлявся палац, від занепокоєння в нього випнулися жовна під вилицями. Я бачила, як навіть під бронєю його м'язи здригалися. Він зиркнув на мене й усвідомив, що мимохіть виказав більше своїх думок. Його погляд знову став порожнім, він похитав головою та штурхонував мене вперед.

— Рухайся, — мовив Вінсент грубим і сповненим гніву голосом, ніби це я змусила нас зупинитися. Генерали над нами на це купилися б, але я помітила тріщину в броні, за якою він так добре ховався.

Вінсент боявся.

ТИЖДЕНЬ ПО ТОМУ

ЯРВУЧКО ПЕРЕТНУВ ЗІМ'ЯТЕ ЛІЖКО, ПІДХОПИВ ШТАНИ Й УЗЯВСЯ НАТЯГУВАТИ ЇХ, КОЛИ У ВАННІЙ ЗАКРУТИЛИ ВОДУ. Остигла пара розпливалася в повітрі завитками — ніби намагалася втекти від звіра, якого щойно очистила. Мій погляд блукав у пошуках того, що могло відвернути увагу, і наткнувся на вишуканий панцир на різьбленому комоді.

Я кивнув головою в його бік:

— Ти зберегла це?

— Так, він твій. Те, що лишилося від броні, яку я дала тобі першою. Кажу ж, я сумувала, улюбленцю, — муркотіла Нісмера за мою спиною, її шкіру огортав квітковий аромат ягід боммі — ще одна спроба приховати свою смертоносну сутність. Можливо, вона не мала рогів, луски чи ікл, але створений зі світла звір все одно лишався звіром.

Краєм ока спостерігав, як вона провела рукою по кінчиках свого сріблястого волосся, розділяючи закручені пасма.

Улюбленець. Завжди улюбленець. Мене цікавило, чи вона дійсно так вважала, проте я знав відповідь. «Сумувала» — загальне поняття. Нісмера ніколи не любила, як інші, не дбала,

як інші. Вона використовувала те, що мала, а коли більше не могла — знищувала.

Обернувся до неї та прикипів поглядом до її оголеної худорлявої фігури, доки вона підіймала своє вбрання з великого стільця на кігтистих ніжках. Я дивився на неї без натяку на пристрасть чи жагу, не бажав її, як колись, багато століть тому. Усе, що я робив із нею в цій кімнаті, сталося з міркувань виживання, обов'язку та, ймовірно, віри, що я таки на це заслуговую. Може, я дійсно заслуговував на неї після того, як зрадив свою сім'ю. Ковтнув жовч у горлі, відмовляючись показувати огиду, яку відчував до себе.

— А тепер що зі мною?

Вона крутнулася, застібаючи блискавку збоку сорочки.

— Повернешся на свою посаду, ніби ніколи її й не полишав. Верховного Вартового легіону Гектура буде розжалувано. Він лише займав твоє місце, доки ти розправлявся із Семкаїлом і Рукою.

Рука. З її вуст це прозвучало як прокляття. Провина жерла мене зсередини, змушуючи шлунок перевертатись, і я проковтнув свій страх.

— Я впевнений, це призведе до бунту.

Нісмера посміхалася. Підстрибуючи й вихиляючись, вона натягнула лискучі темні штани, застебнула їх і сіла на ліжко. Взула черевики на сталевих підборах та перехопила мій погляд.

— Ні. Усіх незгодних вивісять на кам'яних стінах навколо міста, як нові прапорці. Майорітимуть угорі як попередження кожному, хто насмілиться кинути мені виклик.

Кивнув, розуміючи, що вона не кидає слів на вітер. У повітрі висів запах гнилої плоті. Я відчув його, ще коли закритися портал.

За мить вона стояла поряд зі мною. Провела пальцем під моїм підборіддям, змушуючи знову глянути їй у вічі. На її плечах був той самий знаменитий плащ із трьома черепами — їхні порожні очниці насміхалися з мене навіть тут.

— Не хвилюйся, улюбленцю. Ти так довго був помічником Семкаїла. Можливо, уже й забув: твоє місце завжди було і буде біля мене.

Я похитав головою:

— Ніколи не забуду.

— Добре, — її палець зігнувся під моїм підборіддям — простий, незначний рух, але в ньому відчувалася сила її дотику. Я й не сумнівався, що вона ладна вмиє знести мені голову з плечей та жбурнути її кімнатою так, ніби це не має значення, ніби я не маю значення. Мені відомо, що я для неї — ніхто.

— Я підготувала твою кімнату. Східне крило, горішній поверх.

Глитнув, намагаючись приховати вдовolenня. Східне крило розташоване якнайдалі від її просторих кімнат у західній частині. Мене переповнило радісне хвилювання: принаймні матиму власний простір.

— Супроводжуватимеш відьму від її місця перебування й назад.

Радість зникла.

— Перепрошую, моя володарко? — запитав, силкуючись приховати почуття гіркоти.

Нісмера притиснула до плеча велику круглу брошку, що утримувала її напівплащ, із викарбуваними на металі безногими звірами.

— Що саме ти не зрозумів?

— Відьма?

— Камілла — чудове джерело сили — єдине джерело, відколи Сантьяго виявився непридатним. Вона потрібна мені для відновлення мого старого артефакту, але я не довіряю їй. А тобі — так. Супроводжуватимеш її туди-сюди, якщо тільки не знадобишся мені — тоді я попрошу інших вартових. Твоя кімната навпроти її. Маю переконатися, що вона дотримуватиметься правил. Дай звірам забагато свободи — і вони вирішать, що можуть вільно тинятися, — її усмішка так само холодна та порожня, як бездонна прірва.

— Так, моя володарко, — вимушено всміхнувся, попри те що відчував відразу до її плану.

Вона опустила руку й усміхнулася до мене.

— Тепер іди поспілкуйся з генералами вниз. Хочу, щоб ти був щирим зі своїм легіоном. А мені треба вирішити інші справи.

Я лише кивнув, і вона вийшла з кімнати.

Кроки моїх чобіт відлунювали від долівки з кремово-золотавого каміння, часточки якого витанцьовували під ногами. Воно було знаком королівської влади й буквально переповнювало все місто. Нісмера стала королем усіх дванадцяти королівств і хотіла, щоб про це знали всі. Доки я йшов із її покоїв до нижнього фое, переді мною кланялися й опускали погляди. На вбранні, яке мені видали, було забагато китиць та ланцюжків, але мене це не хвилювало. Нісмера любила демонструвати владу. Завжди так робила. Кожен предмет меблів, кожна скляна колона — ручної роботи та стояли там, де їй хотілося. Усе було так само кричущим і диким, як і вона.

Сміх і гомін розносилися довгим широким коридором і нагадували про сім'ю, яку я прирік на загибель. Я рушив на звук, у грудях тиснуло.

Штовхнув масивні, товсті, різьблені двері — музика зі сміхом стихнула. Усі очі вп'ялися в мене. У залі — майже так само просторій, як і головний вхід, — до стін тулилися довгі дерев'яні столи. Практично в кожному кутку ховалися стільці, а біля сходів висіли гобелени, інкрустовані коштовним камінням.

За довгим столом бенкетували. Тут і там сиділи побиті й замурзані генерали. Одні вдивлялися в мене з повним ротом їжі, що звисала з рота, інші — з притиснутими до губ келихами, забувши ковтнути. Хтось витріщався на мене двома парами очей, хтось — чотирма і більше. Хтось замість рук та ніг мав мацаки, а в когось великі й товсті крила стирчали зі спини. Я не бачив нікого з орди рептилоїда Грімлока, але припускав, що їм хотілось отримати відповідь, чому їхній генерал пішов з Нісмерою та Ісаєю й не повернувся.

Прочистив горло, коли кремезний троль, закутаний у хутро та шкіру, підвівся й підняв келих завбільшки з мою голову.

— Вітаємо нашого Верховного Вартового легіону Вінсента.

Я скривив губи від гучного шаленого дійства, у вухах дзвеніло від оплесків присутніх. Троль, який кричав, висунувся з глибини кімнати й попрямував до мене, поклав руку на плече й тицьнув мені в руки гігантський напій.

— Ходи, посидь із нами.

— Ти хто? — спитав я, прибираючи його руку.

— Я Тедар, командир Восьмого легіону.

Можливо, тут не лише генерали.

Він повів мене до просторої зони відпочинку в тьмяному кутку кімнати. І я пішов, бо більше не мав куди йти. Він плюхнувся на стілець, який наче був створений для нього, я ж ледь не потонув у подібному. Рідина в моїй склянці хлюпнула вбік — трохи пролилося на руку. Я потягнувся вперед, поставив келих у центр столу, потім витер долоню об штани й відкинувся назад. Щойно Тедар нахилився, сміх і балачки знову наповнили кімнату.

— Ти тепер легенда, знаєш? В усіх світах шепочуться про те, що ти зробив. А тепер ти — Верховний Вартовий? — він присвиснув. — Ти вище будь-якого командира й генерала. Їм це не сподобається.

— Тобі ж подобається.

— Боги, ні. Зараз Верховних Вартових лише шестеро, включно з її братами, а отже, на мене покладається менша відповідальність. Тепер першими йтимуть в бій ти та твій легіон.

Здійняв брови:

— Бій? Не думаю. Гадаю, ми просто будемо виконувати накази.

— Кажи, що хочеш, але небо кровоточить сріблом. Нищитель Світів помер, Рука Раширіма, мов побиті пси, бездумно вештаються, виконуючи кожне веління. Завжди були й будуть ті, хто рвуться в бій, коли найсильніший гравець залишає поле. Угадай, хто щойно це зробив?

Я глитнув, занепокоєння обпікало горло. Він здавався таким безжальним, таким радісним через мої вчинки, що я почувався паскуднішим за багнуку на чоботі. Нагадав собі, що не мав вибору. Він не знав, що моя воля — це воля Нісмери. Я похитав головою, а Тедар продовжив:

— ...мушу сказати, це таке полегшення. Ніхто й не думав, що він колись помре. Мабуть, ти неймовірно почувашся. Ти зробив це. Поміг.

Живіт скрутило. Відтоді я намагався не дивитися на небо, особливо вночі, коли його сила, здавалося, знущалася наді мною, вимагаючи відповіді. У грудях стиснулося, і раптом повітря стало надто щільним.

— Тепер я служу своєму королю, як вона того й бажає. Ніщо у світі не зрівняється з могутністю Нісмери, — повторив я.

Тедар нахилився, демонструючи велике відколоте ікло, і самовдоволено посміхнувся:

— А я чув дещо інше.

Я здійняв брови, обвів поглядом кімнату й помітив, як кілька генералів позирали на нас, тихо перемовляючись між собою.

— І що ж ти чув?

Тедар нахилився ближче й прошепотів:

— Слухай, усі балакають про це. Тепер усім це відомо, після того як прибрали наслідки різанини на Сході.

Скривився від нерозуміння.

— Схід? Що сталося на Сході?

— У Нищителя Світів була кохана. Не просто якась інтрижка, як колись. Кажуть, вона — звір, створений із полум'я й ненависті. Кажуть, вона пішла за вами слідом. Його звір. Самка Іг'Моррутена.

Діанна. Він говорив про Діанну.

Я кивнув і випростався, доки він продовжував свою тираду. Звуки в кімнаті відійшли на задній план.

З дверного отвору випромінювалася ця сила — така сама, як і в його батька, і не треба було обертатися, щоб зрозуміти: Семкаїл спирався на двері до фое. Я потер зап'ястя, хитаючи головою.

— Забудь.

— Це так ти говориш зі своїм майбутнім королем?

— Майбутнім. Тобі спершу треба перевершити батька.

Важкі чоботи відлунювали, коли він заходить, повністю вкритий бойовими обладунками, той клятий плащ із гербом майорів

у нього за спиною. Той самий, який його батько вдягав на кожну довбану зустріч ради.

— Чому ти дозволив їй...

Я обірвав його, обернувши до нього обличчя:

— Нічого я їй не дозволяв.

Його очі трохи збільшилися, і він уважно спостерігав за мною, доки говорив:

— Можеш приєднатися до нас із Лоґаном. Батько хоче, щоб я мав власну королівську варту, навіть якщо це не те звання, на яке ти претендуєш.

З моїх губ зірвалося глузливе пирхання, великі штори тріпотіли біля розчищеного вікна.

— Я відмовлюсь, майбутній королю.

— Чому ти не даси мені тобі допомогти?

Я глянув на двері, ніби бачив, як вона дивиться на мене й чекає.

— Вінсенте.

Його голос вирвав мене з трансу.

— Чому ти завжди прагнеш усім допомогти? — спитав я. — Яка тобі від цього користь? Тобі судилося правити цим королівством та всіма іншими світами. Тобі не треба прикидатися доброзичливим. Так чи інак, вони будуть пнутися зі шкури, щоб догодити тобі.

Семкаїл знизав плечем, його волосся кучерявилось на наплічнику обладунків.

— Я просто хочу краще королівство, кращий світ. Цей — якесь лайно, і мені остогидли егоїстичні боги.

— З усією повагою, мені здається, твій світ — просто віддзеркалення цього.

Він вигнув губи.

— Мій світ — терпимий.

Я повірив йому. Повірив, що він хотів створити щось більше, краще, навіть якщо світ, який він бачив, — лише фантастичний сон, нав'язаний йому оракулами.

— Навіть якщо я візьму в цьому участь і переможу, вона ніколи мене не відпустить. Її пазурі надто глибоко, мій принце.

Він перевів погляд, його очі сяяли сріблом, як і в Уніра й Нісмери.

— Дозволь мені подбати про неї. Просто приходь, спробуй і познайомся з іншими. У цьому немає жодної шкоди.

Шкода. Він не розумів. Ніхто не розумів, та попри це я кивнув. Він більше нічого не промовив і вийшов, і я вступився в порожній простір дверного отвору. Він сказав спробувати, і я спробую.

Спогади розвіялись, повертаючи ревіння та виття юрби, а також дзвін келихів, що стукались один об один й об столи. Генерали з усього всесвіту, зловісні й підступні, виголошували тости та святкували його смерть. Усі знали: далі вона звільнить світи. Вона зібрала найжорстокіших і найсмертоносніших і перетворила на своїх підданих, і тепер ніщо не могло її спинити. Ніщо ніколи не могло, то який вибір мав я?

Семкаїл був світлом. Він обіцяв мир і зміни, а я поміг їх розчавити. Одна частина мене сподівалась, що я довіку горітиму за це в Ясуліні, інша — знала, що Діанна полюватиме на мене, на всіх нас, як і задля сестри. Збрешу, якщо скажу, що не зрадію цьому.

МИ НІКОЛИ НІЧОГО ТОБІ НЕ СКАЖЕМО, —
МОВИВ ВІН, ПЛЮНУВШИ НІСМЕРІ В НОГИ.
Вона випнула губу, струшуючи слину
зі свого гострого броньованого чобота.

— Гаразд, — холодно посміхнулася вона й підняла руку.

З її долоні вирвалася сила й розлетілася небом. Чиста й сліпуча блискавка відгукнулася на іскри її енергії, які вона створювала та якими керувала, спрямовуючи в підлогу. Руни засвітилися її срібною силою, у нас під ногами закрутилася долівка. Я відсахнувся вбік. Ісає навіть не здригнувся, ніби для нього це звична справа. На підлозі закрутився величезний спіральний вир — із нього з глухим ревом до стелі ринула морська вода. Ряди закутих чоловіків в обладунках вирячилися на круговерть, кімната перестала трястися. Нісмера пройшла позаду — за кожним із них, — повітря запахло страхом.

— Я знаю, що ви не говоритимете, а мені й не потрібно. Око завжди займалось одними й тими самими дурницями. Для чого ж іще їм посилати своїх маленьких пішаків? Знаю, що від мене вони теж ховаються.

— Око не ховається, — фиркнув старий сивочолий солдат із кінця шеренги. — Ми чекаємо найкращої можливості...

Нісмера бридко зареготала:

— Можливості. О, сер Молтен. Умираю від нетерпіння, коли ж покінчу з тобою. Ти для мене — лише більмо на оці.

— Твій день настане, — він виструнчився. Від нього не віяло страхом — принаймні я не відчував запаху.

— І коли ж? Скільки часу ви вже намагаєтеся мене скинути? Чесно кажучи, мені вже трохи набридло, — вона схилилася до найближчого солдата, і той затремтів. — Але в мене є голодне звірятко, а яке частування краще за зрадників? Гадаю, страх найкраще втамовує його апетит.

Нісмера штовхнула солдата у вир — крик чоловіка обірвався гучним хрускотом. Коли інші побачили, що сталося з їхнім товаришем, здійнявся хаос, і вони здебільшого спробували відсутися трохи далі, аби уникнути такої самої долі. По черзі золото-чорна армія Нісмери скидала бунтівників, і ми слухали їхні крики, а потім вони зезали вниз. Останній солдат — набагато старший, із сивою бородою, зав'язаною на кінці, — навіть не моргнув, коли вона підійшла до нього.

— Будеш благати, сер Молтен? — вона вчепилася нігтями в його броньовані наплічники, матеріал тріснув від натиску. Чоловік анітрохи не здригнувся.

Він високо підняв підборіддя, старечі зморшки проступили на обличчі, коли насмішкувато втупився в неї в останньому акті непокори:

— Сподіваюсь, їхня в'язниця залишиться замкненою навіки.

Рука Нісмери метнулася швидше за світло, відриваючи його голову від тулуба. Кров залила її стан і забризкала лице. Кліпнула, відганяючи нездоланий гнів, що відображався на обличчі.

Їхня в'язниця? Запитання промайнуло в голові, але зникло, коли відрубана голова покотилася до мене по кам'яній підлозі. Я зупинив її черевиком. На мене витріщалися невидючі очі. Волосся коротко підстрижене, на боках — виголені повстанські мітки.

— Чотириста сімдесят два повстанці. Чотириста сімдесят дві голови, — Нісмера обмила долоню та ступила вперед. У кімнаті панувала смертельна тиша.

— Віднеси голову сера Молтена до Северна, — кинула вона в бік кремезного чоловіка в обладунках зліва від мене. — Хочу надіслати повідомлення всім повстанцям, які вважають, що зараз час для нападів. У нас забагато справ.

Ісяя прочистив горло й зашарпався. Різьбленою кам'яною кімнатою прокотилося відлуння кроків броньованих чобіт — вартові за її наказом покидали приміщення. Нісмера штовхнула обезголовлене тіло до звіра у воді внизу, а потім запечатала підлогу.

Ісяя тихо присвиснув.

— Ти якась напружена, Мера. Минули тижні. Хіба ти не мусиш принаймні трохи радіти? Старший брат повернувся додому, і всі світи тепер належать тобі.

Вона озирнулася пересвідчитись, що всі вартові пішли — ніби не хотіла, аби ті бачили, що вона здатна на емоції, — а потім її обличчям розпливлася тепла усмішка. Вона втупилася в мене, ледве стримуючи норов.

— Я рада, але Око, здається, вважає, що саме зараз час для нападу.

— Напад — перебільшення, — мовив я, кивнувши в бік закритої долівки позаду неї. — Це був би напад, якби вони мали шанси.

Вона лише стенула плечима та пройшла повз нас обох до головного входу своєї показної, мерехтливої білої фортеці. Онуна змінила мое уявлення про архітектуру. Я й забув, які здоровенні тут здебільшого палаци. А Мера понад усе полюбляла вишукані речі. Над кожним входом висіли портъери з вишитими звивистими, безногими, могутніми рифорами на подолі. Довгі китиці її бойових знамен витанцьовували на чистій долівці.

Ми розвернулись і рушили за Нісмерою. Ісяя обхопив мое плече рукою, один раз стиснувши його.

— Ти мовчиш, відколи повернувся, брате. Я думав, ти більше радітимеш нашій зустрічі.

Глитнув клубок у горлі. Я був радий його бачити. Був радий вирватися з клятої Онуни, але інша гірка порожнеча точила мене зсередини. Єдине, що я не міг — чи не хотів — забути.

— *Ти чудовисько, — уїдливо мовила вона, смикаючи пуста.*

ЗМІСТ

I. Камілла	9
II. Вінсент. Тиждень по тому.....	11
III. Кейден.....	19
IV. Кемерон. Тиждень по тому	36
V. Діанна. Два тижні по тому.....	43
VI. Діанна	55
VII. Семкаїл.....	67
VIII. Семкаїл.....	74
IX. Міска. Кілька днів по тому	87
X. Діанна	93
XI. Діанна.....	102
XII. Міска.....	106
XIII. Семкаїл	112
XIV. Діанна	118
XV. Міска	127
XVI. Камілла	135
XVII. Семкаїл.....	146
XVIII. Кейден.....	153
XIX. Семкаїл. П'ять днів по тому	161
XX. Кемерон.....	167
XXI. Семкаїл	170
XXII. Камілла.....	181
XXIII. Діанна.....	189
XXIV. Імоджен.....	202
XXV. Камілла	209
XXVI. Кемерон	216
XXVII. Семкаїл.....	222
XXVIII. Семкаїл	227
XXIX. Діанна.....	230
XXX. Семкаїл.....	239
XXXI. Діанна.....	246
XXXII. Діанна	258
XXXIII. Діанна.....	265
XXXIV. Кемерон	276

XXXV. Діанна.....	281
XXXVI. Logan. Godinoю раніше	289
XXXVII. Imodjen.....	294
XXXVIII. Семкаїл	296
XXXIX. Кемерон	307
XL. Діанна.....	311
XLI. Камілла	322
XLII. Вінсент	334
XLIII. Кейден.....	343
XLIV. Кемерон	347
XLV. Вінсент	351
XLVI. Діанна.....	355
XLVII. Камілла.....	362
XLVIII. Діанна.....	366
XLIX. Роккуррем.....	376
L. Камілла	381
LI. Діанна	389
LII. Діанна.....	392
LIII. Діанна	403
LIV. Діанна.....	411
LV. Ісяя.....	421
LVI. Діанна	425
LVII. Діанна	433
LVIII. Діанна	436
LIX. Діанна	439
LX. Камілла	446
LXI. Роккуррем.....	457
LXII. Діанна.....	461
LXIII. Семкаїл.....	467
LXIV. Семкаїл	473
LXV. Семкаїл.....	481
LXVI. Діанна	485
LXVII. Діанна.....	492
LXVIII. Діанна	496
LXIX. Діанна	504
LXX. Діанна.....	511

LXXI. Вінсент.....	527
LXXII. Діанна.....	530
LXXIII. Діанна.....	537
LXXIV. Діанна.....	552
LXXV. Роккуррем.День по тому.....	558
LXXVI. Камілла.....	561
LXXVII. Камілла.....	577
LXXVIII. Вінсент.....	582
LXXIX. Вінсент.....	587
LXXX. Діанна.....	591
LXXXI. Діанна.....	594
LXXXII. Семкаїл.....	604
LXXXIII. Семкаїл.....	610
LXXXIV. Семкаїл.....	613
LXXXV. Діанна.....	618
LXXXVI. Кемерон.....	624
LXXXVII. Кемерон.....	630
LXXXVIII. Діанна.....	638
LXXXIX. Камілла. Два дні по тому.....	643
XC. Кейден.....	651
XCI. Нісмера.....	655
XCII. Діанна.....	657
XCIII. Діанна.....	663
XCIV. Семкаїл.....	674
XCV. Діанна.....	679
XCVI. Семкаїл.....	687
XCVII. Діанна.....	692
XCVIII. Семкаїл.....	695
XCIX. Камілла.....	702
C. Нісмера.....	707
CI. Ісая.....	709
CII. Діанна.....	715
CIII. Роккуррем.....	721
CIV. Кейден.....	730
CV. Ксав'є.....	732
CVI. Діанна.....	736